

Arrest

nr. 170 608 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 31 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2014 dienden verzoekers een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit op grond van een medische aandoening van P.F.

1.2. Op 11 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); “de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.5.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Onder het kopje *“In hoofddorde: eerste middel”* van hun verzoekschrift werpen verzoekers op,

*“Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet
Schending materiële motiveringsplicht
Schending zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoekers betogen als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. De raadsman is niet in het bezit van het doktersadvies dd. 28 mei 2014 naar waar de thans bestreden beslissing verwijst.

De raadsman van verzoekende partijen kan zich dan ook enkel maar op het standpunt zetten dat het doktersadvies niet betekend werd aan verzoekende partijen.

Het is voor de raadsman van verzoekende partij dan ook onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij niet zou lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen indien er geen behandeling is in het land van herkomst. Het is namelijk het "kroonstuk" waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

II.1.3. Mocht het betekenisbewijs van het doktersadvies zich evenmin in het administratief dossier bevinden, dan vraagt verzoekende partij Uw Raad met aandrang om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door bij gebreke aan het doktersadvies duidelijk te maken waarom de aanvraag wordt geweigerd."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De verzoekende partijen achten de in het middel opgeworpen bepaling en beginselen geschonden doordat hun raadsman niet in het bezit zou zijn van het advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing en op de akte van kennisgeving ervan, die gevoegd worden bij het verzoekschrift, kan de verwerende partij volledig gevolgd worden wanneer ze in haar nota opwerpt:

"De verwerende partij stelt vast dat de beslissing uitdrukkelijk vermeldt:

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.5.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan [P.F.] te willen overhandigen."

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij betekend, waarna de verzoekende partij de beslissing heeft ondertekend voor ontvangst. Uit de akte van kennisgeving -dewelke overigens integraal deel uitmaakt van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij- blijkt inderdaad dat de verzoekende partij middels de ondertekening verklaarde tevens de bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen.

De verzoekende partij haar betoog als zou het advies haar niet zijn overhandigd, mist dan ook elke geloofwaardigheid.

Dat de raadsman van de verzoekende partij naderhand niet in het bezit zou zijn gesteld van dit advies, doet geen afbreuk aan het feit dat het advies reeds aan de verzoekende partij werd betekend op 03.07.2014".

2.4. Uit het feit dat de handtekeningen van de verzoekende partijen prijken op de akte van kennisgeving, dit pal onder de vermelding "[P.F.] verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen", kan er van worden uitgegaan dat de verzoekende partijen – tot bewijs van het tegendeel – zowel kennis hebben genomen van de bestreden beslissing als van de bijgevoegde omslag met het advies van de arts-adviseur. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in casu niet het bewijs leveren dat zij geen kennis zouden hebben gekregen van de bijgesloten omslag. De kritiek van verzoekers klemmt des te meer aangezien ze in hun betoog ter ondersteuning van het tweede middel opwerpen, *"Eerst en vooral blijkt dat de arts-adviseur de aandoeningen van verzoekende partij verkeerd blijkt te interpreteren"*, wat wijst op kennis van het advies van de arts-adviseur.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. Onder het kopje “*SUBSIDIAIR: Tweede middel*” van hun verzoekschrift werpen verzoekers op:

“Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 62 Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending artikel 3 EVRM”

Verzoekers betogen als volgt:

“II.2.1. De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De ingeroepen elementen in het medisch certificaat zouden geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

“(…)Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. (...).”

Zoals reeds uiteengezet in het eerste middel, is verzoekende partij niet in het bezit van het medisch advies van de Arts-adviseur– dat integraal deel uitmaakt van de thans bestreden beslissing.

II.2.2. Verzoekende partijen kunnen enkel voortgaan op het feit dat de aandoeningen van verzoekende partij geen reëel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

II.2.3. Nochtans is de behandelende arts van verzoekende partij een andere mening toegedaan.

Het verzoekschrift dd. 12 februari 2014 gebaseerd op een standaard medisch getuigschrift vermeldt uitdrukkelijk dat verzoekende partij ernstig ziek is (eigen onderlijning):

“De verzoekende partij lijdt aan de volgende medische pathologie:

- Hartfalen

- Cardiomyopathie

- Cfr. Medische voorgeschiedenis (SMG)

Deze pathologieën worden bevestigd in een medisch certificaat met uitgebreide bijlage dd. 3 januari 2014 (Stuk 2).

De behandelende arts schrijft verzoekende partij nood heeft aan regelmatig cardiologisch nazicht, strikte medicatie en opvolging. Verzoekende partij moet levenslang intensieve hulp krijgen, opdat de toestand van de verzoekende partij zou stabiel blijven. Het genezingsproces is dus onbepaald.

Indien de behandeling wordt stopgezet voorziet de behandelende arts een ongunstige afloop omwille van de cardiomyopathie.

De behandelende arts stelt zelf dat de aandoening van verzoekende partij vrij belangrijk en gevaarlijk is en dat de er zware nood is aan medicatie. Ook dient de verzoekende partij op zeer nauwgezette tijdstippen gecontroleerd worden.

De aandoening is in ongunstige zin geëvolueerd in die zin dat de behandeling van onbepaald naar levenslang veranderd is. Verzoekende partij dient ook strikte therapie te volgen en medicatie inname is zeer belangrijk, aldus de behandelende arts. “

Eerst en vooral blijkt dat de arts-adviseur de aandoeningen van verzoekende partij verkeerd blijkt te interpreteren.

In casu is het wel degelijk waar dat het leven van de verzoekende partij niet in gevaar zou zijn, maar zij riskeert wel een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst want een adequate behandeling voor haar behandeling is daar niet aanwezig; dit werd uitgebreid beschreven in het verzoekschrift dd. 12 februari 2014.

De verwerende partij heeft haar onontvankelijkheidsbeslissing enkel gebaseerd op het 4de lid van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De behandelende arts stelt echter wel in het medisch certificaat van 3 januari 2014 dat de verzoekende partij voor onbepaalde duur dient behandeld te worden. Geregeld cardiologisch nazicht en strikte opvolging en medicatie zijn immers noodzakelijk bij hartlijden. Het feit dat de verzoekende partij zo zorgvuldig dient opgevolgd te worden impliceert dan ook dat de arts-adviseur niet zomaar kan stellen dat verzoekende partij niet zou lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen indien er geen behandeling is in het land van herkomst.

Dit betekent dan ook dat de ziekte van de verzoekende partij ernstig genoeg is om regelmatig opgevolgd te worden en dat bijgevolg deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er geen goede behandeling bestaat in haar land van herkomst zoals bedoeld in artikel 9ter § 1 van de wet van 15 december 1980.

De bewering van de arts adviseur vindt dus geenszins een basis in het dossier van verzoekende partij. De thans bestreden beslissing doet bijna het vermoeden rijzen dat het initieel verzoekschrift amper gelezen werd.

De behandelende arts heeft namelijk letterlijk in het standaard medische getuigschrift gesteld dat de cardiomyopathie van verzoekende partij zonder behandeling een slechte evolutie en prognose kent en dat zij hiervoor levenslang dient behandeld te worden.

Nochtans meent verwerende partij, zonder enig verder onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Macedonië, dat dit –cf. art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet- kennelijk geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt.

II.2.4. Verwerende partij heeft bovendien geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier, hetgeen onzorgvuldig is.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn. Ook in die zin schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.5. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië een schending van artikel 3 EVRM uit.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.¹

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

II.2.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet (meer bepaald art. 9ter, § 1 en art. 9ter, §3, 4°), Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werden."

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een standaardmotivering bevat, daar waar ze steunt op een advies van de arts-adviseur, waarbij hij de aandoeningen van P.F. in ogenschouw heeft genomen en hieromtrent een oordeel heeft geveld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen voor het overige de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 “. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.8. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst in essentie naar het medisch advies van de arts-adviseur van 28 mei 2014. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 14.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 03/01/2014 van dr. Demeersseman Daisy, huisarts en de bijlagen d.d. 05/02/2013 van dr. Hagers, d.d. 21.02.2013 van dr. Hagers, d.d. 12/07/2013 van dr. Hagers, d.d. 06/02/2013 van dr. Hagers, d.d. 03/03/2010 van dr. Verhaert en d.d. 24/03/2011 van dr. Verhalle blijkt dat betrokkene

- in 2011 leed aan een "beperkt" entrapment van de linker nervus ulnaris (zenuw in de arm) met normale motoriek en wat verminderde sensibiliteit thv de hand. Het gaat hier niet om een ernstige noch levensbedreigende aandoening.

- In 2010 een transtympanale drainage kreeg thv de oren voor een bilaterale otitis serosa. Het vocht werd gedraineerd en het gehoor was volledige genormaliseerd. Hiermee is de aandoening lege artis behandeld en overwonnen.

- Lijdt aan een globaal "licht" gereduceerde linker ventrikelejectiefractie met "normale" coronairen. Er is sprake van obesitas, roken sedentair bestaan en alcoholinname. De hartkleppen functioneren normaal. De inspanningsproef was normaal. Betrokkene neemt een halve tablet van een ACE-inhibitor en een diureticum.

Mijns inziens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

2.9. Voor wat betreft verzoekers' kritiek dat ze niet in het bezit zijn van het advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.10. Verzoekende partijen herhalen wat de behandelende arts van P.F. had genoteerd in het standaard medisch getuigschrift dat ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd ingediend, maar het gegeven dat de arts-adviseur in zijn advies, waarbij hij verwijst naar alle stukken die werden neergelegd m.b.t. de aandoeningen van P.F., van oordeel is dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van deze laatste, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, houdt niet in dat deze de aandoeningen van P.F. verkeerd interpreteert of geen rekening heeft gehouden met het standaard medisch getuigschrift.

2.11. De Raad kan het advies van de arts-adviseur niet kennelijk onredelijk achten gelet op het feit dat hij vaststelt dat P.F. lijdt aan een *"wat verminderde sensibiliteit thv de hand"*, dat hij aan een aandoening heeft geleden die is behandeld en overwonnen en dat hij aan een aandoening lijdt waarbij de link gelegd wordt met obesitas, roken, een sedentair bestaan en alcoholinname, maar dat de hartkleppen normaal functioneren. Verzoekers brengen niets in concreto in tegen deze beoordelingen. Zij benadrukken wat de behandelende arts heeft genoteerd in het standaard medisch getuigschrift maar de toepassing van artikel 9 ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet is veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer of arts-adviseur inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd standaard medisch getuigschrift of medisch attesten. Het gegeven dat het andere beoordelingen zijn volstaat dan ook niet op zich om de bestreden beslissing te vernietigen (cf. RvS 15 september 2010, nr. 207.380). Verzoekers tonen ook niet aan dat de afwezigheid van *"een halve tablet van een ACE-inhibitor en een diureticum"* in het land van oorsprong een onmenselijke of vernederende behandeling met zich meebrengt op grond waarvan ze de verwachting kunnen koesteren dat nagegaan werd of dit beschikbaar en toegankelijk is in het land van oorsprong.

2.12. Los van het gegeven dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt, laat staan een uitwijzingsmaatregel waardoor geen schending dreigt van artikel 3 EVRM, kunnen verzoekers gelet

op het gestelde in punt 2.11 niet gevolgd worden in hun overtuiging dat een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt wegens onvoldoende medische voorzieningen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA